

Lasten kirjasto. № 4.

Röyhä leski

ja

Hänen neljä poikaansa.

Hinta: 5 penniä.

Måttetty: K. S. Lindström.

Köyhä leski ja hänen neljä poikaansa.

Suuressa kaupungissa asui köyhä ompelia-waimo nimeltä Saara Lehtonen. Hän tosin ei ollut warsin ilman ystäviä, mutta ne harvat, joita hänellä oli, olivat itsekin aivan köyhiä eivätkä siis voineet auttaa hänen tilaansa. Saara oli leski, ja hänellä oli neljä poikaa, iältänsä wiiden ja kymmenen vuoden välillä. Talwen pakkasella ja kesän helteellä ahkeroitsi hän työllään elättäaksensä heitä. Pojat olivat filttiä lapsia,

uskollisia ja tottelewaisia, ja kun he wä-
häkin saivat jotain ansaituksi, toivat he
saaliinsa iloiten äitillensä.

Kerran waipui äiti kowalle tauti-
wuoteelle, eikä ollut hänellä sairastae-
saan, paitsi jonkun naapurin satunnai-
sta apua, yhtäkään muuta hoitoa, kuin min-
kä pienokaiset poika-raukat saattoivat
hänelle antaa. Siikuttawaa oli nähdä
sitä rakkautta, jolla he äitiänsä kohteli-
wat, ja kuulla heidän lempeitä ja loh-
duttawaisiakin sanojansa. Raiikki, jotka
heidän olojansa katselivat, ennustivat
heille menestystä, sanoen, että heille war-
maan tulisi wastedes hywin käymään.

Illoin aamuin lukiwat he yhdessä
raamatusta siitä kallista Wapah-
tajasta, joka oli rakastanut heitä ja antanut it-
sensä alttiiksi heidän edestänsä. Leski

oli nöyrä uskoinen ja iloitsi wakaassa luottamuksessaan, että hänen syntinsä olivat hänelle anteeksi annetut Jesuksen ansion tähden. Enemmän kaikkea muuta oli Hän hänelle rakas ja kallis, ja Häneen pani hän kaikki toivonsa.

Wihdoin parantui hän, mutta nyt oli keski-talwen kylmin aika, ja hänen wähdät puu-waransa olivat loppumaisillansa. Sahka hänen heikot woimansa myöntiwät, meni hän eräänä kylmänä päivänä siihen puotiin, josta ennakkoin oli saanut työtä, ja puhui ylimäiselle puotimiehelle puutteitansa. Mutta tämä wastasi waan, walittain huonoja aikoja, että hänen sairastaisjansa muut, jotka olivat niin tarwitsewaisia kuin hänkin, jo olivat astuneet hänen siaansa ja ettei enää ollut ensinkään työtä hänelle antaa. Alakuloisena, mutta rukoilewalla

sydämellä meni waimoparha sitten puodista puotiin, kunnes tuli jo myöhäinen, ja hän khyneiltä ja pimeältä tuskin enää näki tietä kotiinsakaan.

"Jos waan herra Hartman itse olisi ollut puodissa", sanoi hän itsekseen, ponnistellen wihaista tuulta vastaan ja käärien ohutta werhoa tyhstemmin ympäri ruumistansa, "niin olisi hän wisfiin antanut minulle työtä". Tuskin oliwat nämät hiljaiset sanat lähteneet hänen wärisewiltä huuliltansa, kun pitkä herra kiiruulla käwi hänen ohitsensa, ja samassa putosi jotakin maahan ja pilkotti siinä kowettuneella lumella. Saara seisahhti; hän kuuli että jotakin putosi, ja jonkunmoinen ennustuksentunne pani hänen sitä hakemaan. Rah, se oli raskas täysinäinen kulkaro, kulta kiilsi siinä niin

keltasena, kun hän kohotti sen valais-
tua affunaa kohden.

"Poika-raukkani, nyt ei heidän kos-
kaan enää tarvitse kärkeä ruanpuutetta!"
puhkesi hän puhumaan; "tässä on kul-
taa! Minä uskon, että Sumala on aset-
tanut sen minun eteeni, sillä Hän näki
minun käyvän jyrkän epäilyksen par-
taalla."

Mutta yht'äkkiä, niinkuin valosäde,
pisti hänen mieleensä ajatus, ettei ainoa
äyrikkään löydetyistä aarteista ollut rehel-
lisellä tavalla hänen omaisuuttansa. Sil-
mänräpäyksen epäili hän kuitenkin, kii-
tän rahoja köntistyneissä formissaan,
ja kuumat kyhneleet wierivät hänen lai-
hoilta poskiltansa. Rauvan ei hän kui-
tenkaan wiipynyt, vaan kiiruhti katua
myöten tiedustelevaan kulkaron omista-

jaa, peljäten että kiusaus saisi kenties liian suuren voiman hänessä, jos hän ensin menisi köyhään kotiinsa ja näkisi nälästyneet lapsensa.

Katsellen ja mietiskellen mihän päin askeleensa asettaisi, näki hän oudon poikkeaman sijalle vastapäätä-olevaan vierasten majapaikkaan. Hän tunsi tuon tiharista hiuksista, jotka roikkuivat alas olkapäillä, hän meni sen ruoksi yli kadun ja astui ujoisuuden saliin, jossa heijastava valo niin hämmästytti häntä, että seisoj siellä myllänään eikä tiennyt, mitä piti sanoman, ennenkuin palvelia pari kertaa peräsin kysyi häneltä: "mitä tahdotte". Hän vastasi sitte, että haki vierasta, mutta ei tietänyt sen nimeä, vaan selitti, että se oli pitkä herra tiharilla hiuksilla. Tämä oli jo taas men-

nyt ulos, ja sanottiin hänelle, että hänen piti huomisin hakeman häntä ja silloin kysymän herra Kräfiä.

Seuraavana päivänä meni hän, ruanpalaakaan maistamatta, sillä ei hän juljennut kajoa rahoihin, ei äyriin wertaanakaan, — taas tuonne majapaikkaan, jossa häntä osotettiin wieraan huoneeseen. Hänen sijalle astuttuansa, nousi tämä ylös ja katseli häntä uteliailla silmillä, kunnes waimo tarjosi kuffaroa. Tästä wieras ikäänkuin heräsi ja muuttui yhtäkkiä iloiseksi, lukien tarkoin kulltarahat.

"Kaiikki oikein" sanoi hän, "ette ole ottaneet —"

"En äyriäkään" vastasi waimo wapiستن.

"Te näytätte köyhäksi", lausui wieras.

"Niin olen".

"Teillä on perhe", arwelen.

"Niin on, neljä pientä poikkaa, ja olen leski".

"Sen mä juuri arwasin; se on aina sama wanha tarina".

"Kysykää herra Hartmanilta, kraatarilta", sanoi leski kiivaasti, astuen pari askeletta lähemmäksi, "hän tuntee minun aiwan hyvin ja tietää, että olen kunniallinen, vaikka olen köyhä."

Selewä punotus hohti hänen kaswoiltaan, kun hän näin puhui, ja tuskin taifi hän hillitä hyyneleitänsä.

"Sanokaa", jatkoi taas wieras, nousten ylös ja alkuen käwellä edes ta-

kasin lattialla, "sanokaa suoraan, ettekö toivoneet jotakin suurta palkintoa tästä?"

"Minä ajattelin, että kenties —" hänen huulensa värisivät, ja hän kääntyi ovela päin.

"Odottakaa, odottakaa!" huusi wieras; "te tiedätte kyllä, ettette ikinä olisitte tuoneet kulkaroa talasin, elleste olisitte toivoneet saada maksua siitä."

"Älkää sanoka niin," keskeytti leski, korottain ääntänsä tavallisuutta kovemaksi ja ojentain laihaa wartalonsa täyteen mittansa.

Wieras waimeni, otti kulkaronsa ja tarjoi kädesään pientä rahaiستا waimolle.

Silmänräpäyksen oli hän kahdella päällä; mutta, muistaen nälkää kärkeviä poika-raukkojansa kotona, joidenka

nyt täytyi maatakin siällänsä, kun ei ollut lainkaan valkeaa panna pesään, otti hän rahan, sanoen: "Tämä olkoon leiväkseni." Ja kiiruhtaen pois, kätki hän tämän aamun masentavaiset soimaukset sydämensä pohjukseen.

Kello neljä samana päivänä istui Saara Lehtonen kituvan valkean ääressä paikkailien poikainsa kulumaita vaatteita.

"Avaa ovi, Susu!" sanoi hän vanhimmalle pojallensa, kun kuului kolktus oven takana.

"Mi äiti!" huusi poika, juoksien sisälle, "suuri paperimyytti meille! Mitä siinä on! Mitä siinä mahtaa olla?"

"Suuttaa olla työtä minulle", sanoi äiti, avaissaan tuota suurta myt-

tyä, ja neljät harmaat vaatteet sekä neljä mustaa, kiiltävää lakkia putosi siitä ulos, kohtuullisia hänen neljälle pojallensa.

Suuresti ihmetellen, lankefi leski polwilleen, luettaansa kirjotuksen: "Lahjaksi isättömille". Sittekin pojat olivat tarfoin katselleet uusia vaatteitansa, hypelivät he ympäri huonetta ja iloitsivat suurella riemulla.

"Mitä tämä on?" huusi Susu, pistäin käteensä lakkariin, kun se rahakukero, jonka leski samana aamuna oli wienyt omistajalle, oli siellä ynnä wiisi kulta-rahaa. Hetken aikaa kului ilmettelemiseen, ja harras kiitoksen ja ylistyksen rukous lähti Saara Lehtosen sydäimestä. Taas ja taas katseli hän tuota kiiltävää lahjaa. Oh, kuinka täynnä eikö

hänen sydämensä ollut kiitollisuutta sekä Jumalata että wierasta kohtaan.

Ei hän saanut ollenkaan rauhaa, ennenkun oli heittänyt saalin niskansa ja juossut, posket hohtawina toivosta ja ilosta, takasin wierasten majapaik-
kaan kiittämään hywäntekijäänsä.

Waunut seisoivat siellä owen edessä kappäkkienensä takapuolella. Ruski nousi juuri istuimellensa, kun waimo kerkesi paikalle, ja kun hän katsoi waunuihin, näki hän wieraan istuvan siellä. Ei Saara ennättänyt puhua mitään; mutta wieras nyökkäsi hänelle, nähdesjään hänen seisowan siinä kädet ristissä ja siunaus huulilla. Sen erän perästä Saara ei enää koskaan nähnyt tuota wierasta. Hän alotti sittemmin wähäi-
sen kauppaliiikkeen pieneissä puodissa, jon-

ka warusti kaikenlaisella pienellä tawaralla, sekä pani poikansa kouluun. Hän on vielä tänäpänäkin sen pienen puodin omistajana. Kaksi poikaansa on pappeja, yksi lääkäri ja neljäs warakas kauppias. Ei kukaan tiedä, missä se kiharatukkainen mies lienee; mutta jos hän elää ja joskus kuullee puhuttawan Saara Lehtosesta, niin warmaan hän iloitsee, kun saa kuulla seuraukset hywästä työstänsä tätä kunniallista waimoa ja hänen neljää poikaansa kohtaan.

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Kump. kirjapainossa.

